

já sem se ho - či - la, já sem se ho - či - la, na něm lo - ske
tr - hat na něm lo - ske tr - hat.

Natrhaja losek, sedla na stežníček,
Plakala, želila: kde je můj Honzíček?

Debech já věděla, že homřel za Prahó,
Dala bech mo dělat truhlo bramorovó.

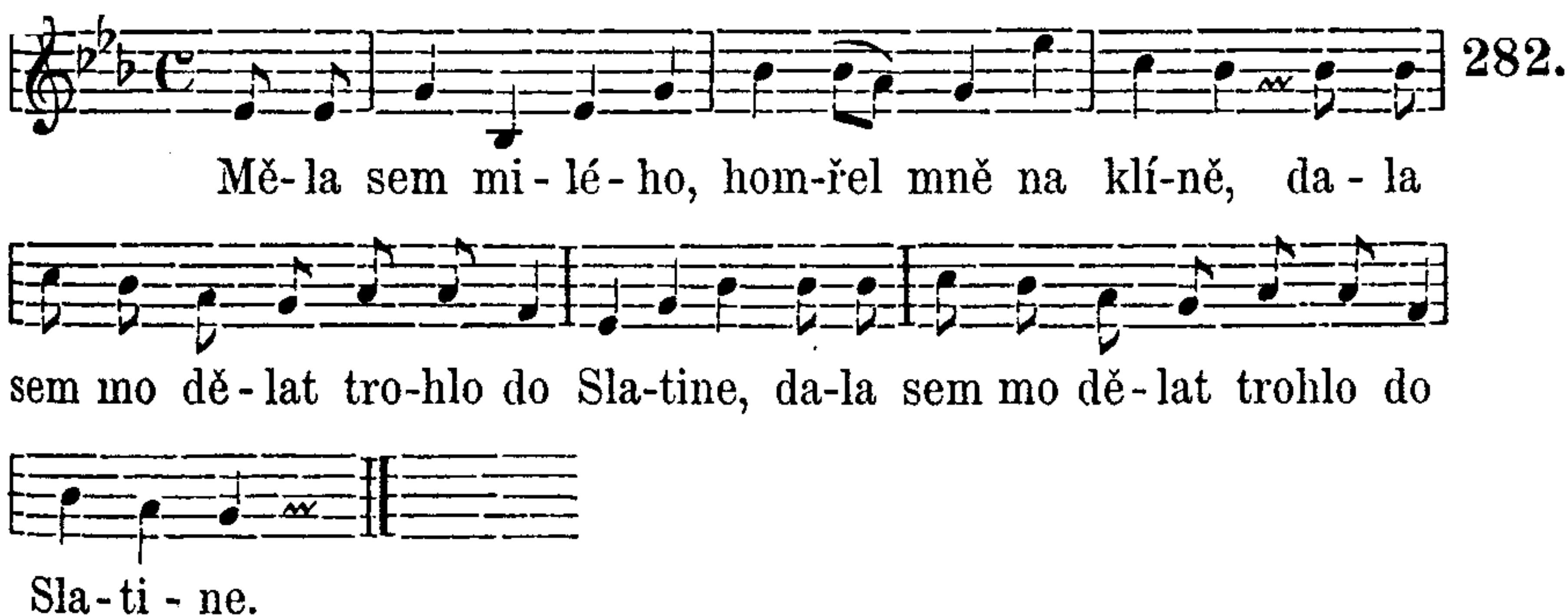
Truhlo bramorovó, z rozmaryno věnec,
Habe lidi řekli, že bel můj mládenec.

Jož tego mládence po krchově nesó,
To jeho panenka dva za roce vedó.

Jož tego mládence do hrobo dávajó,
To jeho panenka slze polívajó.

Neplač, milá, neplač, nenaříké více,
Šak si můžeš vebrat na sta na tisice.

Co je mně po tech všech, homřel mně z růže květ,
S kerém sem se muhla do smrti dobře mět.

282.
Mě - la sem mi - lé - ho, hom - řel mně na klí - ně, da - la
sem mo dě - lat tro - hlo do Sla - tine, da - la sem mo dě - lat trohlo do
Sla - ti - ne.

Trohlo do Slatine, a pokrov do Ždánic,
Pochovala sem já ke křížo do Babic.

Ke křížo do Babic pod pěkné trávníček,
Tade vodpočívá můj zlaté syneček.